

har udtalt en Beſtylning, der løber hele Landet rundt og nødvendig maa høres og opfattes af alle hans Medborgere. Og dette Sidſte er netop Tilfældet med enhver Udtalelſe, ſom fremføres i denne Sal. Der er alſaa ikke Tale om, at Vedkommende kan faae Oppreisning ved maatte af faae dømt Skomagerſvendenes Formand. Derved faaer han ikke Oppreisning for de Udtalelſer, ſom have fundet Sted her i Thinget. Det kan han kun faae enten ved, at de ſaldne Udtalelſer klart tilbageſaldes, eller derved, at den, der er fremkommen med dem, maa ſtande til Rette for, hvad han har ſagt.

Nu er det alſaa Spørgsmaalet, om der foreligger andre indſtylbende Omſtændigheder, der kunde gjøre Samtykke til Sagsanlæg i de to foreliggende Tilfælde noget betænkeligt. Det var derom, jeg brugte det Udtryk før, at her foreligger, ſaavidt jeg ſkønner, ikke en eneſte. Det ene Foredrag er Indledningsforedraget af Forſpørgeren, et bethdeligt Foredrag, ſom aabenbart haade ved ſin Ordning og ved Alt, hvad der fremførtes i det, er omhyggeligt forberedt i Forveien, hvor vedkommende Ordfører har beſtemt, hvad han vilde udtale, og ogſaa har haft det i ſin Magt at give det hvilken Form, han vilde. Det andet Foredrag er et Foredrag, ſom heller ikke i mindſte Maade er udceſket, ſom er fremkommen under Forhandlingen, uden at Vedkommende havde nogenſomhelſt Anledning til at blande ſig i Forhandlingerne, og ſom kort ſagt ikke indeholder noget andet egentlig Reelt end netop denne ſkarpe Udtalelſe, ſaaledes at man ikke kan ſkønne, at Foredraget har haft eller ſkulde have anden Betydning end netop denne at komme med denne ſkarpe Udtalelſe. Her er ikke Tale om, at Vedkommende paa Grund af ſtarke Forhandlingens lidenſtabelige Gang er kommen i Affekt. Her er ikke en Gang Tale om, at Vedkommende ſkulde give en Replik, ſom i alle Tilfælde ikke formelt var forberedt, og derved var kommen til at udtale Noget, ſom han maatte ellers nødig vilde have udtalt. Nei, her er Tale om et Tilfælde, hvor man ikke kan ſkønne Andet, end at de Vedkommende vilde have udtalt, hvad de have udtalt, og at det var deres beſtemte Villie at udtale netop det, de

have gjort; thi ellers havde de nok ſørgt for at finde en Form, hvorunder Udtalelſen var ſalden anderledes. Det er derfor, jeg ſiger, at Spørgsmaalet foreligger ſaa ſimpelt og klart, at jeg ikke ſkønner, at der ret vel vil komme noget Tilfælde for Fremtiden, hvor Folkethinget vil ſige „Ja“ til en Udlevering, naar man ikke vil ſige det i dette Tilfælde.

Derved kommer jeg over til Grundlovens § 57. Den Del, der her tales om af Grundlovens § 57, vil jeg tillade mig at oplæſe. Thi den ærede Ordførers Foredrag viſte mig ogſaa, at det gjaelder om at have den klar og tydelig, ſaaledes at man veed, hvorledes dens Udtryk ere Ord for Ord. Thi det kan ikke hjælpe at omſkrive Grundloven paa den Maade, at den udtrykker en eller anden Tanke, der maatte ikke har været Grundlovens Tanke. Det kan ikke nytte, og det gjorde det ærede Medlem. Her ſtaar nemlig — nu ſkal jeg læſe det op — „For ſine Ytringer paa Rigsdagen kan ingen af dens Medlemmer uden Thingets Samtykke drages til Anſvar udenfor Samme.“ Naar man nu vil ſpørge, hvorledes denne Grundlovsparagraf ſkal forſtaas, ſaa er det jo klart, at den grundlovgivende Rigsdags Forhandlinger — hvad der ogſaa blev bemærket af den ærede Ordfører — ikke give nogen egentlig Veiledning i Spørgsmaalet efter det, der foreligger. Den eneſte Veiledning, de give, er, hvad jeg ſtrax ſkal indrømme, det, at Thinget hver Gang ſkal have Sagen for. Der er ikke givet nogen almindelig Regel for, naar Thinget ſkal give ſit Samtykke; men hver enkelt Gang ſkal Sagen for. Denne Veiledning giver den grundlovgivende Rigsdags Forhandling, men ingen anden. Nu bliver alſaa Spørgsmaalet dette, naar der nu foreligger en Sag, om man ikke fornuftigviſ efter alle de Forhold, der kunne tænkes, maa komme til det Reſultat, at der er viſſe Forhold, hvor man ſom det Almindelige ikke bør give Tilladelsen, og at der er andre Forhold, hvor man ſom det Almindelige bør give den. Det er et helt andet Spørgsmaal, og det er derfor, jeg læſte Paragrafen op. Det ærede Medlem ſiger, at den almindelige Regel i Grundloven er den, at der ikke ſkulde gives Samtykke. Det ærede Medlem kom dertil paa den Maade, at han i Stedet for at bruge